

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem, v právní věci žalobce: **I. B.**, nar., st. příslušnost Alžírská demokratická republika, t.č. zajištěn v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, zastoupen Mgr. Radimem Strnadem, advokáte se sídlem Příkop 834/8, Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, odbor cizinecké policie, oddělení pobytových agend, se sídlem Cejl 62 b, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 2. 2016, č. j. KRPB-44564-22/ČJ-2016-060026-50A,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Ustanovenému zástupci Mgr. Radimu Strnadovi, advokátovi se sídlem Příkop 834/8, Brno **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 6 800 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Brně. Náklady právního zastoupení nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se žalobou domáhá zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, jimž byl podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zajištěn za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13 ledna 2009 nebo podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie (Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013), kterým se stanoví kritéria a postupy

pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“ či „Dublinské nařízení“). Doba zajištění byla stanovena na 30 dnů, tj. od 21.2.2016 do 21.3.2016.

II. Žaloba a její doplnění

Žalobce namítal, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné a nepřezkoumatelné, a to z důvodu, že v jeho případě nebyly naplněny důvody prokazující existenci vážného nebezpečí útěku ve smyslu ust. § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, kdy se současně žalovaný cítí dotčen na svých právech, neboť rozhodnutí bylo vydáno, aniž by byl zjištěn stav věci, o němž by nebyly důvodné pochybnosti.

III. Vyjádření žalované

Žalovaná ve svém vyjádření především uvedla, že při posouzení vyšla ze skutečností zjištěných v průběhu správního řízení. Žalobce v průběhu správního řízení zejména uvedl, že je státním příslušníkem Alžírsko, odkud odešel z ekonomických důvodů, neboť tam není práce. Dne 15.12.2015 odcestoval letecky do Turecka. Z Turecka odcestoval do Řecka na gumovém člunu společně s dalšími 45 lidmi. Po příjezdu do Řecka se nahlásil na policii. Bylo mu sděleno, že nemá nárok na azyl ani žádné vízum a následně odcestoval do Atén. Po několika dnech pobytu v Aténách odcestoval nákladním vlakem do Maďarska. Na hranicích byl kontrolován maďarskou policií a odvezen do záchytného tábora, kde mu byly sejmuty otisky prstů, byl vyfotografován a rovněž požádal dne 15.2.2016 o azyl. Následujícího dne se přepravil vlakem do tábora pro uprchlíky v Bicskenu, kde měl vyčkat výsledku azylového řízení. Asi po čtyřech dnech pobytu však z tábora odešel a vlakem odcestoval do Vídně. Ve Vídni byl kontrolován rakouskými policisty, přičemž však v Rakousku odmítl požádat o azyl, neboť chtěl pokračovat dál v cestě do Francie, kde žije jeho strýc s rodinou. Z tohoto důvodu odjel dne 26.2.2016 z Vídně vlakem do Berlína. O tom, že projíždí území ČR, se dozvěděl až při policejní kontrole. O azyl v Maďarsku požádal jen proto, aby nešel do vězení. Rovněž byl maďarskou policií poučen, že je oprávněn pobývat jen v Maďarsku. Žalobce dále uvedl, že v ČR zůstat nechce, nemá zde žádné příbuzné ani známé. Nemá ani dostatek finančních prostředků k tomu, aby zde mohl pobývat 60 dnů a uhradit finanční záruku. Ani nezná nikoho, kdo by za něj takovou finanční záruku složil. Opakovaně uváděl, že by chtěl za svou rodinou do Francie. Dle žalovaného z toho, co uvedl žalobce je zřejmé, že na území ČR ani jiného státu EU nemá žádné blízké příbuzné s povoleným pobytem. V návratu do Maďarska mu nic nebrání, ale vrátit se tam nechce, chtěl by jet za rodinou svého strýce do Francie. Uvedené skutečnosti neskytají žádnou záruku, že by žalobce skutečně dobrovolně vyčkal na území ČR svého předání do země příslušné k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu, tedy do Maďarska, ale naopak odůvodňují existenci vážného nebezpečí jeho útěku do cíle jeho cesty (Francie). Žalovaná při posuzování existence vážného nebezpečí útěku nevycházela jen z toho, že skutečným cílem cesty žalobce je Francie, ale vzala do úvahy i další podstatné skutkové okolnosti týkající se jeho vstupu a pobytu na území dalších členských států schengenského prostoru, tj. systematické porušování jak mezinárodních, tak i vnitrostátních právních předpisů. Žalovaná při svém rozhodování vycházela z objektivních skutečností zjištěných během správního řízení. Jednalo se o vyjádření žalobce (č.l. 27 a 28 správního spisu), informace zjištěné žalovanou prostřednictvím systému Eurodac (č.l. 15 správního spisu), odpověď společného centra na žádost (č.l. 22 správního spisu) a lustrace v informačních systémech PČR (č.l. 6 správního spisu).

IV. Posouzení krajským soudem

O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) a ve smyslu § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve věci rozhodl bez jednání, neboť to žalobce sám navrhl a soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání jako nezbytné. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s., přičemž vycházel ze skutkového právního stavu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.

Žalobce předně namítal, že v jeho případě nebyly naplněny důvody prokazující existenci vážného nebezpečí útěku.

Podle čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení platí, že *členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li **vážné nebezpečí útěku** na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění **přiměřené** a nelze účinně použít jiná **mírnější donucovací opatření***. Podle definičního ustanovení čl. 2 písm. n) Dublinského nařízení se "nebezpečím útěku" rozumí *existence důvodů, které se zakládají na **objektivních kritériích vymezených právními předpisy**, pro které je možné se v konkrétním případě domnívat, že žadatel nebo státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, na které se vztahuje řízení o přemístění, může uprchnout*.

Dle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců *policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie³⁷⁾, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie³⁷⁾, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie²⁰⁾ nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie³⁷⁾ přímo nesusoudícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území*.

Objektivní kritéria vážného nebezpečí útěku jsou tedy vymezeny v § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Objektivní kritéria nebezpečí útěku byla rovněž vymezena judikaturou Nejvyššího správního soudu. Z rozsudku ze dne 10. 6. 2015, čj. 2 Azs 49/2015 – 50, plyne, že mezi objektivní kritéria, na jejichž základě lze provést zajištění osob ve smyslu § 129 zákona o pobytu cizinců, patří i předchozí porušování právních předpisů členského státu společně s porušováním právních předpisů Evropské unie samotné (cizinci konkrétně porušili povinnost zůstat na území Maďarska a vyčkat rozhodnutí o azylu, předtím nelegálně vstoupili nejen do ČR, ale též do Maďarska). V jiném rozsudku byla jako další kritéria uvedena: vstup cizince do schengenského prostoru bez pobytového oprávnění společně s jeho vnitřně rozpornými výpověďmi o vstupu do České republiky a jeho celkovou nehodnověrností (rozsudek ze dne 4. 12. 2014, čj. 9 Azs 199/2014 – 49, bod 17). Obdobně lze zmínit usnesení

rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, čj. 7 As 79/2010 – 153, bod 17, podle něhož jedním z kritérií nebezpečí útěku je neoprávněný vstup nebo pobyt cizince na území České republiky (srov. též rozsudek NSS ze dne 17. 6. 2015, čj. 1 Azs 39/2015 – 56). Jiným důvodem může být nezjištěná identita cizince, který nemá žádné doklady (rozsudek NSS ze dne 9. 10. 2014, čj. 2 Azs 57/2014 – 30).

V posuzovaném případě žalobce porušil povinnost zůstat na území Maďarska a vyčkat rozhodnutí o azylu, předtím nelegálně vstoupil nejenom na území ČR, ale i Maďarska a Rakouska. Rovněž žalobce vyjádřil úmysl, že nebude respektovat rozhodnutí o přemístění do Maďarska, neboť jak uvedl v rámci správního řízení, chce pokračovat do Francie za rodinou svého strýce. Lze to dovodit i z jeho jednání, neboť v rozporu se svou povinností nesetřval na území Maďarska do skončení azylového řízení, nýbrž pokračoval v cestě přes Rakouskou do Německa, přičemž byl PČR zadržen na území ČR. Dle názoru soudu je nepochybné, že žalobce kumulativně splnil více shora uvedených objektivních kritérií vážného nebezpečí útěku, a proto PČR v souladu se zákonem rozhodla o jeho zajištění. Žalovaná podrobně na str. 4 odst. 3 napadeného rozhodnutí poměrně podrobně popisuje, proč je splněn předpoklad vážného nebezpečí útěku žalobce a soud se s jejím posouzením ztotožnil. Žalovaná tedy v dostatečném rozsahu zjistila skutkový stav a zcela v souladu se zákonem dospěla k závěru, že žalobce naplnil objektivní kritéria vážného nebezpečí útěku.

V. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 věta první s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V posuzované věci nebyl žalobce úspěšný, proto právo na náhradu nákladů řízení bylo možno přiznat žalované. Jelikož však nebylo zjištěno, že by v souvislosti s tímto řízením žalované náklady vznikly, a žalovaná je ani nepožadovala, rozhodl soud tak, že právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

Žalobci ustanovil soud zástupce advokáta, a tudíž dle § 35 odst. 8 s.ř.s. hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát, a to za 2 úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby) ve výši 3 100 Kč za jeden úkon (§ 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), d) vyhl. č. 177/1996 Sb.), a částku k úhradě hotových výdajů za 2 úkony právní služby ve výši 300 Kč za jeden úkon (§ 13 odst. 3 cit. vyhl.). Celkem tedy žalobci přísluší na náhradě nákladů právního zastoupení částka 6 800 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 4. dubna 2016

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová